

Sygn. akt ***XI Ka 725/19***

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2019 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący Sędzia Dorota Dobrzańska

Sędziowie: Katarzyna Żmigrodzka

Artur Achrymowicz (spr.)

Protokolant Wioleta Zawadzka

przy udziale Prokuratora Beaty Ostrowskiej – Kozar

po rozpoznaniu dnia 8 października 2019 roku

sprawy N. K.c. D. i L. z domu B., urodzonej (...)
w L.

oskarżonej z art. 177 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 24 maja 2019 roku sygn. akt. IX K 132/19

I Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

II Zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze
30 (trzydzieści) zł opłaty i 20 (dwadzieścia) zł wydatków.

Artur Achrymowicz Dorota Dobrzańska Katarzyna Żmigrodzka

XI Ka 725/19

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy:

- 1) uznał N. K. za winną przestępstwa z art. 177 § 2 K.k.
- 2) wymierzył jej za nie rok pozbawienia wolności;
- 3) wykonanie tej kary – na zasadzie art. 69 § 1 i 2 i art. 70 § 1 K.k. – warunkowo zawiesił na trzyletni okres próby;
- 4) na podstawie art. 71 § 1 K.k. wymierzył 100 stawek po 20 złotych grzywny;
- 5) w oparciu o art. 46 § 2 K.k. orzekł na rzecz pokrzywdzonej nawiązkę w kwocie 5.000 zł;
- 6) na zasadzie art. 42 § 1 K.k. orzekł zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na 2 lata;
- 7) zasądził od oskarżonej koszty sądowe.

Prokurator, zarzucając:

1. obrazę art. 70 § 1 K.k. przez jego zastosowanie;
2. rażąco niewspółmierność środków;

wniosła o:

1. przyjęcie za podstawę zawieszenia wykonania kary art. 70 § 2 K.k.
2. wydłużenie zakazu do 5 lat;
3. podwyższenie nawiązki do 10.000 złotych.

Obrońca, stawiając zarzuty:

1. obraży art. 70 § 1 K.k. przez jego zastosowanie;
2. niesłusznego zastosowania środka karnego;
3. rażąco niewspółmierność środka kompensacyjnego;
4. obraży art. 624 § 1 K.p.k. przez zasądzenie kosztów;

wniósł o:

1. przyjęcie za podstawę zawieszenia wykonania kary art. 70 § 2 K.k.
2. uchylenie zakazu;
3. obniżenie nawiązki do 2.000 złotych
4. zwolnienie oskarżonej od kosztów sądowych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zarzuty z pkt. 1 okazały się chybione w świetle art. 438 pkt 1a) K.p.k. gdyż – mimo oczywiście błędnej podstawy z art. 70 K.k. – zawieszenie wykonania kary tak co do zasady, jak i okresu (mieszcząc się w przedziale z art. 70 § 2 K.k.) – jak stanowi ów przepis – „odpowiada prawu”.

Notabene w odniesieniu do obrońcy zarzut ten był w świetle art. 86 § 1 K.p.k. niedopuszczalny, gdyż postulowana zmiana byłaby na niekorzyść oskarżonej.

Niezasadne są również wszystkie pozostałe zarzuty obu apelacji.

Obszerne wywody apelacji prokuratora co do środków: karnego i kompensacyjnego ograniczają się do prezentacji odmiennej oceny wartościujących przesłanek, które racjonalnie rozważył Sąd Rejonowy, dając temu lakonicznie, acz przekonująco, wyraz w uzasadnieniu wyroku (k. 164v). W uzupełnieniu motywacji Sądu I instancji wskazać jedynie wypada, iż na poziom zagrożenia ze strony oskarżonej dla ruchu drogowego, na jej korzyść, rzuca nowe światło fakt, iż od 2 lat po zdarzeniu bezpiecznie prowadzi samochody, zaś nawiązka z istoty swej nie wyczerpuje ewentualnych roszczeń pokrzywdzonej, a przy tym jej postawa procesowa jako oskarżycielki (brak wniosku o zadośćuczynienie, niekwestionowanie rozstrzygnięcia w tym przedmiocie) wymownie wskazuje, że nie zachodzi potrzeba korekty wyroku.

Z kolei o niezasadności stosowania zakazu z uwagi na „nieznaczne przekroczenie prędkości” (uzasadnienie apelacji obrońcy na k. 184) nie może być mowy w świetle rzeczywistych danych w tym zakresie wynikających z zeznań pokrzywdzonej oraz odpowiadających im obiektywnych obrazów rozległych i poważnych uszkodzeń auta. Zgoła bezprzedmiotowy jest zaś argument, że pokrzywdzona pasażerka była pod wpływem alkoholu. To, że środek jest dolegliwy, bo oskarżona „potrzebuje samochodu” (k. 184), lecz nie z jakichś nadzwyczajnych powodów, ale dla dojazdów do pracy, a prawa jazdy, by wykonywać pracę kierowcy, jest w istocie najzupełniej typowe, więc nie jest powodem, aby środka nie orzekać. Oskarżona nie jest z zawodu kierowcą, a jako młoda, zdrowa osoba może zarabkować także na inne sposoby. Natomiast mając zatrudnienie może uiścić nawiązkę i koszty sądowe.

Argumentacja, iż oskarżona na spłatę nawiązki „musiała by /.../ przeznaczyć niespełna osiem /.../ pensji”, więc w odniesieniu do jej orzeczenia „należałoby się zastanowić, czy /.../ można je określić jako humanitarne”, więc „zasadne byłoby /.../ nie orzekanie o kwestiach cywilnych” (wadliwa ortografia wszystkich cytatów w zakresie pisowni partykuły „by” i przeczenia „nie” zgodna z oryginałem - k. 185, 186), stał się nieaktualny w świetle dowodu przedstawionego przez obrońcę na rozprawie apelacyjnej co do dochodów oskarżonej, a w pozostałej części jest pozbawiona podstaw prawnych, gdyż nawiązka jest surogatem zadośćuczynienia, do którego art. 440 K.c. w zw. z art. 46 § 1 K.k. (nakazującym stosować przepisy prawa cywilnego) nie ma zastosowania.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.

Artur Achrymowicz Dorota Dobrzańska Katarzyna Żmigrodzka